

ХЕНРИ СЛЕСАР ЗАДРЪСТВАНЕТО

Превод от английски: Любомир Найденов, 2002

chitanka.info

Бяха напуснали студентската бърлога на Стаки към осем часа сутринта. Уикендът се бе оказал кошмар: бяха си легнали призори и бяха станали с първите изгревни лъчи. Стаки обаче се въодушеви — натисна до дупка газта, като се хилеше диво, присви очи, за да вижда по-добре пътя през зацапаното с птичи курешки предно стъкло и начаса стрелката на километража задмина с двадесет, после с четиридесет километра позволената по тези места скорост. Всъщност, всичкото стана заради Мич, свил се като ембрион на седалката до него, навлечен във вечното си вонящо кожено яке. Явно на него не му пукаше от нищо, защото се разхърка като заклан. А може би страдаше — абстиненцията го влудяваше, нуждата от инжекция, необходимостта да почувства дрогата като разливащ се в жилите огън, ставаше непоносима. „Да, говориш ми за уикенда, но много неща още не знаеш!“ Нищо още не бе започнало. Явката, където щяха да получат дрогата, се намираше някъде в Ню Джърси и Стаки, който не се забъркваше никога в такива работи, играеше в случая ролята на добър самарянин. Правеше го просто заради Мич — защото му беше приятел и защото го обичаше. Вкопчил се във волана, сякаш се намираха на пистата в Индианаполис, той не преставаше да блъска в клаксона и да ругае колите пред него: „Давай, дявол да те вземе! Карай, тъпанар такъв, какво се маеш, надуй я тая кола! Хайде, размърдай си задника, по-бързо!“

— Точно така, приятел — обади се тихичко Мич, — така трябва да им се говори на тия навлеци!

Стаки обаче не се задоволяваше само да им говори, той направо им показваше какво трябва да правят. Приведен напред, превключи на по-висока скорост и отърка боята на някакъв „Буик“, ухапа за бронята един малък червен „Форд“ („Боже мили!...Още ли ги произвеждат такива!“ — успя да си помисли), който направо можеше да загребе и изхвърли зад себе си. Мич се пробуди напълно, започна с провлачени викове да го окуражава, забравил за миг моментното си състояние, но очарован да види как приятелят му боравеше с колата все едно държеше в ръцете си последен модел електрорезачка, орязвайки с нея въшливите, заспали пенсионери, тръгнали на разходка през уикенда.

— Внимавай, старик! Това тука е Стаки! Стаки се задава, пазете се, пенсии... Иначе ще хвърчат глави!

После потокът коли хлътна в някакъв дълъг тунел и Стаки побърза да се прокрадне отляво и отдясно сред автомобилите, за да излезе отпред. Започваше да го обзема крастата на състезанието — „Формула-1“ и какво ли не още. Всъщност, със Стаки на волана, никой отсреща нямаше шанс! Той можеше със затворени очи да се изстреля най-отпред и за отрицателно време да достигне целта. Навлязоха в тунела, след като послушно се подредиха зад някакъв огромен жълт „Кадилак“. Е, и това беше възможно. „Няма да се правим на такива, каквито не сме!“ Дватамата с Мич се разсмяха. А и хладината в тунела им се отрази по-скоро благотворно след жаркото утринно слънце. Подир което движението като че ли замря. Стаки се напрегна, Мич престана с подигравките, съсредоточи се да изброява бетонните колони край мантинелата. Окачените в телени мрежички лампи по тавана бяха потънали в паяжини.

— Кажи ми, приятелю, мислиш ли, че ще намерим от стоката?

Гласът му прозвуча нервно.

— Братовчед ми разправяше, че онзи бил вътре в нещата и можело да му се има доверие... Колко време смяташ, че ще ни отнеме? Както сме се залепили зад тия марди... Кажи нещо, защо млъкна?

Фиют! Като вятър някакъв „Шевролет“ ги издуха от лявата страна по съседната лента, на която вече нямаше как да се прехвърлят. Стаки изруга. *Фиют!* Този път беше новичък „Олдсмобил“ и Стаки решително застъпи газта, готов да вземе реванш още щом се измъкнеха от тунела. Но тунелът продължаваше да ги обгръща и да тъмнее в безкрая, сякаш бе по-дълъг, отколкото трябваше. Започнало бе да става горещо като в пещ, въздухът се беше нагрял, станал бе труден за дишане. Капчици пот набраздиха челото на Стаки, затекоха в ситни вадички към очите, попиха в яката и отзад на тила му. Под коженото яке, обшитото с позлатени копчета и всякакви метълски аксесоари, тениската му плътно прилепваше към кожата, като че се срастваше с нея. По някое време Мич се разпъшка, заблеци очи, гласът му стана нервен, запелтечи на пресекулки:

— Хайде, приятелю, по-бързо, чувствам как ще се побъркам...

— Не ми давай зор, не виждаш ли, че нищо не зависи от мен... Какво да сторя при това положение?

А на паралелната лента край тях колите продължаваха да ги задминават. Стаки не спираше да проклина лошия си късмет,

проклинаше слънцето и горещината, проклинаше вече и Мич, проклинаше всички нещастни недели. Хвърли бърз поглед към страничната мантинела, където скрити в засада зад някои от колоните, полицаи следяха движението, после, след като набра смелост, изведнъж се реши. Намали до шестдесет, след което неочаквано изви вдясно, за да се вмъкне в по-бърза лента, тъкмо пред някакъв голям открит джип, пълен с хлапетии. Дори сред шумотевицата в тунела успяха да чуят ядосания вик на шофьора, на когото Стаки не остана длъжен — нали трябваше да го осведоми къде да си напъха таратайката и проклетите му сополанковци. А тунелът продължаваше да тъмнее в далечината.

Дълго след това те най-сетне видяха в дъното да блещукат светлинките на зараждащия се ден. Това вече бе изходът, нямаше никакво съмнение. Мич въздъхна от облекчение, но нищо не можеше да уталожить гнева на Стаки. Измъкнаха се от тунела и поеха по пътя, но веднага се озоваха зад друг огромен джип, от чийто ауспух се виеха облаци задушлив, вонящ дим. Спряха.

— По-бързо, няма ли да го задминеш? — разкрещя се Мич. —
Защо спряхме?

Стаки се задоволи просто да натисне клаксона. Силният вой не стресна никого, колите пред тях не мръднаха и с педя. За кой ли пореден път Стаки изруга ядно, отвори вратичката да провери какво става. Беше убеден, че или има някакви ремонтни работи, или нещо сериозно се е случило, за да се парализира до такава степен движението. Полегнало над пътя, слънцето изливаше във всеки автомобил лавини от оранжево желе, от което металите завираха, а погледът потъмняваше.

— О, не! — изпъшка той. — Не може да бъде... Струпали са се на повече от километри. Не, не мога да повярвам! Точно на нас ли трябваше да се случи?

— Какво има? — запита Мич, размърдвайки се на седалката. —
Случило ли се е нещо? Да не би да е някаква катастрофа?

— Нищичко не мога да ти кажа. Във всеки случай никой не се мръдва дори и със сантиметър.

— Болен съм, Стаки, умирам, разбираш ли? Трябва да предприемем нещо...

Мич не преставаше да пъшка.

— Затвори си устата и млъквай! — Стаки не издържа. Излезе от колата, за да огледа отвън.

Нямаше и съмнение — в този район трябва да бе станала някаква много сериозна катастрофа — единственото обяснение за подобно задръстване и мудност. В последните часове, в които горещината ги измъчваше непоносимо, от трептенето на каросериите и на слънцето върху магистралата не само им се виеше свят, но им се и повдигаше.

Колоната от автомобили чезнеше зад хоризонта на петнайсет, че и повече километри пред тях, като огромно влечуго, извило се на сред пътя — многоцветна змия, изтегнала се в жарката пещ. Той седна зад волана тъкмо когато джипът се отмести с двадесетина сантиметра. Натисна нервно педала на газта, колата с жаден отскок се изстреля напред, погълна алчно освободилото се празно местенце. Забарабани с пръсти по волана в очакване отнякъде да се появи полицай и да оправи по някакъв начин задръстването. Горещината, прибавена към това време, безконечно разтегнало се върху нагретите гуми, правеше неподвижността още по-нервираща. Всичко бе миризма на бензин, невъздържани викове на някакви младоци в една „Остин“ отпред, отскачащ от стъклата и хромираните ръбове слънчев отблясък. На всичкото отгоре противоречивото усещане за затвореност сред джунглата от автомобили, конструирани да се надбягват, го караше да се чувства изпаднал в някакъв нереален, паралелен свят. Отнякъде действително изникна полицай с мотоциклет („Мамка му, откога тия мърльовци ги екипираха с «Харли Дейвидсън?»“), запромъква се между колите. Стаки се провеси през прозореца, опита се да разбере от него какво се бе случило и защо в последните часове не бяха успели да мръднат дори с няколко метра, ала ченгето отпуши пърпорейки, без въобще да го чуе. Горещината се увеличаваше, измъчваше ги непоносимо. Всеки допир с нажежения метал ги караше да изригват порой ругатни. За да уталожил жлъчния прилив, надигащ се в гърлото му, той натисна продължително клаксона. Отвърна му ехото на хиляди други подобни преди него. През две или три минути джипът подскачаше с малко напред и всеки път Стаки се стрелваше в колата и изскачаше от нея като полудял, целият плувнал в пот, бълващ проклетия винаги щом му се наложеше да пропълзи като костенурка няколкото крачки, делеящи го от димящия, вонящ ауспух на „Мицубиши“-то. Напредваха, действително малко, но все пак

достатъчно, за да се обнадеждят. „Поне е нещо, прошавваме...“ — помисли си Стаки. Иначе можеше и да си остане с обидното разочарование да минава още веднъж от първа на *мъртво* положение, крачна, после ръчна спирачка и отново стоп, стоп, сякаш бе настанал краят на света.

— Ченге! Ченге! — развика се Мич и забодее показалец от другата страна на прозореца. Наистина бе полицай, явно от пътна помощ, макар по дрехите му да не личаха отличителни знаци. Стаки блъсна вратичката и буквално сграбчи ръката на униформения. Полицаят отговори на дръпването му като отстъпи две крачки и го изгледа почти със съжаление.

— Направете нещо! — замоли се Стаки. — Измъкнете ни оттук! Какво е това задръстване, дяволите да го вземат? Как ще се оправим?

— Невъзможно е да се оправите! — сухо му отвърна ченгето. — Няма никакъв начин да се измъкнете! Никъде не можете да отидете, приятел! Ще се наложи да останете тука!

— Тогава ще оставим колата и тръгваме пеш, щом се налага! Повече не можем да чакаме! Хич не ми пука за скапаната кола! Ние трябва да продължим, имаме среща!

— И дума да не става! Никой не може и няма право да напуска пътя, дори и пеша! Нали не желаете да оставяте *трупове* по магистралата?

Полицаят се взря в лъсналото от пот лице на Стаки. Загледа го втренчено, после бегла усмивчица се изписа на устните му.

— О, да, сега разбирам! Не сте тукашни, нови сте, нали? Идвате за първи път по тия места, доколкото схващам?

— Какви нови, какви места? Какви ги говорите?

— Никога не съм ви виждал в Задръстването. Отпуснете се, драги, всичко ще се оправи! Може би просто още не сте свикнали!

— Но докога ще чакаме? С какво толкова трябва да свикваме? Ние нямаме никакво време!

Стаки почти проплака, гласът му бе станал дрезгав.

— Според вас, много ли още ще се бавим? Докога, в края на краищата, ще продължи всичкото това?

— Въпросът ви е, меко казано, глупав!

Ченгето явно му се присмиваше, а Стаки не можеше да разбере защо.

— Ще продължи вечно, естествено. Това тук е Пътят на Вечността, приятел! Къде си мислиш, че се намирате!

Той забодя пръст в гърдите на Стаки.

— Хайде, не ме карайте сега да се връщам обратно в тунела, кажете ми истината... Всичко стана заради вашата катастрофа, нали?

— Катастрофа ли? — Беше ред на Мич да се изстреля въвн от колата. — Каква катастрофа? Какви ги плещи тоя?

— Катастрофата, която направихте в тунела!

Ченгето махна неопределено с ръка към хоризонта. Странно, до този момент не бяха забелязали белите му ръкавици.

— Заради вашата катастрофа се появиха *всичките* тия несретници. Не се опитвайте да скриете истината, *те* са рожба на вашето пъклено дело! И ако не си мислите, че се намирате в Ада, то какво бихте казали за това невероятно *задръстване* по магистралата?

— Катастрофа, Божичко! Катастрофа! — Мич вече действително се побъркваше. Хванал главата си с ръце, той отново се вмъкна в колата. Стаки се настани зад волана до него.

— Затвори си устата и млъкни! — не издържа той, но гласът му се давеше в хрипове. Натисна педала, за да отскочи с още няколко сантиметра по пътя напред. — Ще се измъкнем, Мич! Ще се измъкнем, ще видиш! Господ да ни е на помощ!

Но когато джипът за пореден път се отмести с още няколко сантиметра, той вече беше разбрал, че искаше прекалено много, че бе станало прекалено късно за каквото и да било.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.